

สาม วาสนา กับ ท่านอา ของอดีต คู่หมั้น

給前任他叔冲喜

ลวี่ย่า 绿药 เจียน
ผัวป่า นโป

71

จีเสวียนเค่อไช่ว่าจะมีวิทยุแท่งกาจ ทว่าเขาพาคนมามากมาย คนจากสำนักบุรพาเห็นสถานการณ์ไม่สู้ดีนักจึงล่าถอยอย่างรวดเร็ว ถึงอย่างไรบัญชาที่พวกเขาได้รับมาคือการลอบสังหาร กลุ่มคนฝ่ายตรงข้าม เห็นได้ชัดว่าเป็นทหารที่ประจำการอยู่ที่ชายแดน มากคนก็มากความ หาก ลือออกไปว่าฮ่องเต้โสดีเพิ่งขึ้นครองบัลลังก์ก็ส่งคนไล่ล่าสังหารพี่ชายอย่าง เปิดเผยเช่นนี้คงจะไม่เหมาะนัก

"หัวหน้า ไม่เป็นไรใช่ไหม" ชายฉกรรจ์รูปร่างบึกบึนผู้หนึ่งวิ่งมา หยุดอยู่ข้างๆ จีเสวียนเค่อ บนร่างชายผู้นี้แม้สวมชุดเกราะสีแดงเช่น ทหารชายแดน ยามเอื่อยปากกลับเต็มไปด้วยกลิ่นอายเยี่ยงโจร

"ไม่เป็นไร" จีเสวียนเค่อฉีกชายเสื้อมาพันรอบนิ้วที่ขาด จากนั้นก็ ออกแรงกำหยกประดับไว้แล้วบรรจุเก็บให้เข้าที่ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขา เกือบจะทำหยกประดับหาย หยกประดับชิ้นนี้มักจะหล่นลงจากเขวอย่าง

ไร้สาเหตุทั้งที่เชือกผูกไว้แน่นหนา รวากับกำลังบอกโดยนัยว่ามันไม่ใช่
ของเขาอีกแล้ว ทว่าทุกครั้งเขาล้วนเก็บหยกประดับชิ้นนี้กลับมาอยู่ดี

จีเสวียนเค่อพลิกตัวลงจากหลังม้าก่อนเดินมาค้ำับจีเหียน

"เจ้า...เจ้าคือจีเซา? รีบลุกขึ้นเถิด" จีเหียนประหลาดใจไม่น้อย
พินิจมองดูจีเสวียนเค่อตลอดร่าง

"เป็นพระกรุณายิ่งที่องค์ชายยังทรงจดจำกระหม่อมได้" จีเสวียนเค่อ
ลุกขึ้นด้วยความรู้สึกประหลาดใจเช่นกัน

"แน่นอน บัณฑิตที่ได้เป็นจิ้งหยวนตั้งแต่อายุเพียงสิบห้าปี มีหน้ามีตา
สุดประมาณ เสด็จพ่อยังคงเคยอาบหัตถ์ของเจ้ามาให้ข้าอ่านด้วย" จีเหียน
ยังมองดูจีเสวียนเค่อก็ยังรู้สึกประหลาดใจ

ในความทรงจำของเขา จีเสวียนเค่อเป็นดั่งหยกงาม สง่าดูขจรเขี้ยว
ต้องลม ตำราวิชาความรู้เต็มห้อง เปี่ยมด้วยกลิ่นอายเยี่ยงบัณฑิต เขา
ลองคำนวณดูในใจ พบว่ายามนี้จีเสวียนเค่อเพิ่งจะอายุสิบเจ็ด ทว่า
กลางหว่างคิ้วกลับปราศจากแว่สุภาพอ่อนโยนในกาลก่อน แทนที่ด้วย
แว่เฉียบคมที่เผยให้เห็นหลังเผชิญคลื่นลมหิมะกระหน่ำมาแล้ว

"องค์ชายตรัสชมเกินไปแล้ว ยามนี้ไม่ควรรั้งอยู่ที่นี้นาน เรายังไปจาก
ที่นี่เกิดพะย่ะค่ะ" จีเสวียนเค่อโบกมือเป็นสัญญาณ คนที่อยู่ด้านหลังก็งม้าม
มาให้ทันที

คนของจีเสวียนเค่อเหล่านี้มิใช่ทหารที่เข้าร่วมกองทัพออย่างเป็น
กิจจะลักษณะ ระหว่างทางที่จีเสวียนเค่อจากเมืองหลวงมาได้รู้จักกับ
ชาวบ้านจำนวนหนึ่ง เขาตั้งใจรับคนเหล่านี้มาใช้สอยทั้งยังรับคนมา
ตลอดทาง ทำให้ยามนี้มีสมัครพรรคพวกอยู่ไม่น้อย พื้นที่แถบนี้มีหิมะตก
อยู่ตลอด หมู่บ้านแถบใกล้เคียงมักจะมีหิมะตกหนักจนชาวบ้านปิดประตู

ไม่อาจออกไปหาอาหาร บางคราเขาจึงมักจะนำคนของเขาเหล่านี้เข้าไปหาของป่า ส่วนที่เหลือจากการตุนเสบียงจะนำมามอบให้ชาวบ้านที่อาศัยอยู่บริเวณภูเขาภูนี้

วันนี้ที่พบจีเหียนเข้านับเป็นเรื่องบังเอิญ ที่เขาตัดสินใจออกหน้าช่วยเหลืออย่างเฉียบขาดเองก็อาจนับได้ว่าเป็นการวางแผนเผื่อวันข้างหน้า

จีเสวียนเค่อให้คนของตนสละม้าให้จีเหียนและผู้ติดตามที่เหลือน้อยเพียงห้าคน จีเหียนกับซุนอินหลันขี่ม้าตัวเดียวกัน พายุหิมะโหมพัดจนซุนอินหลันต้องฝังตนเองลงกับแผ่นหลังของจีเหียน โอบเอวเขาไว้แน่นเพื่อไม่ให้ถูกพัดร่วงลงไป

จีเหียนก้มลงมองมือของซุนอินหลันตรงเอวตนเองแวบหนึ่ง สตรีสูงศักดิ์ในเมืองหลวงย่อมถูกเลี้ยงดูมาอย่างทะนุถนอมฟุ้งเฟ้อร่างกายนุ่มนวลอย่างมาก ทว่านิ้วมือของสตรีผู้นี้กลับเต็มไปด้วยร่องรอยหิมะกัด จีเหียนพลันคิดถึงสายบังเหียนหยดม้าก่อนลงมาสลับเปลี่ยนตำแหน่งกับนางให้นางนั่งข้างหน้าแทน

ซุนอินหลันไม่เข้าใจจึงมองเขาด้วยสายตาพิลึกพิลั่น ทว่าเดิมทีตลอดทางมานี้นางกับจีเหียนสนทนากันไม่ถึงห้าประโยค นางไม่อยากจะถามเขาจึงเพียงก้มหน้าอย่างสงบเสงี่ยม สองมือกำอานม้าส่วนที่ไค้งขึ้นน้อยๆ ตรงหน้าแน่น

จีเหียนขึ้นม้าอีกครั้ง สองแขนโอบรอบเอวซุนอินหลันพร้อมถือโอกาสดึงเสื้อคลุมหนังสัตว์ในถุงที่แขวนอยู่ข้างตัวม้ามาโยนคลุมมือคู่นี้ของนาง จากนั้นก็ควมม้าไผะทะยานตามผู้อื่นจนทัน

กู่เจียนหลี่เห็นรถเข็นมาหยุดอยู่ใต้ต้นหลิวในลานเรือน จากนั้นก็

เงยหน้าน้อยๆ มองดูยอดไม้ เมื่อครุ่นนางคล้ายจะมองเห็นจากไกลๆ ว่า ต้นหลิวกำลังผลิหน่อ พอเข้ามาดูอย่างละเอียดใกล้ๆ จึงค้นพบว่ามองผิดไป ยามนี้เพิ่งจะพ้นเดือนหนึ่งไม่ทันไร ฤดูเหมันต์ปีนี้ก็หนาวมาก ดูท่า คงไม่ผลิหน่อไวถึงเพียงนี้

กู่ใจหิลกลับไปที่เรือนยามตะวันตกวันรอน เห็นน้องสาวนั่งเหม่ออยู่ ได้ต้นหลิวจึงก้าวเข้าไป

"เหตุใดจึงอยู่ที่นี้คนเดียว"

"พี่หญิง" กู่เจียนหลิถอนสายตากลับมาส่งยิ้มให้พี่สาว

"ลมทำท่าจะพัดแรงแล้ว เข้าห้องก่อนเถิด" กู่ใจหิลเดินมาหยุดอยู่ ด้านหลังรถเข็นของน้องสาวแล้วเห็นพาอีกฝ่ายกลับเข้าห้อง

กู่เจียนหลิถามขึ้น "พักนี้ทุกคนในเรือนต่างยุ่งมาก มีเพียงข้า ที่ช่วยอะไรไม่ได้ ว่างยิ่งนัก ต้นหลิวจะผลิหน่อ ข้ากลับจะเหี่ยวเฉาแล้ว"

กู่จิ้งหยวนกลับมาเมื่ออำนาจอีกครั้ง คนมากมายล้วนพากัน ขวัญหนีดีฝ่อเสียใจภายหลัง โดยเฉพาะพวกที่เคยเหยียบย่ำยามกู่จิ้งหยวน ลำบาก ยามนี้ล้วนแล้วแต่กลายเป็นนกตี่นธนู* เมื่อก่อนหลบลิ้นหนีหน้า ไกลเพียงใด เดี๋ยวนี้ก็กระตือรือร้นเอาอกเอาใจเพียงนั้น เทียบเชิญเข้าร่วม งานเลี้ยงส่งมาไม่ขาด ของขวัญก็หลังไหลเข้ามาไม่หยุดหย่อน เควาะหัตถ์ที่ คนเหล่านั้นยังคำนึงถึงว่าคนสกุลกู่ยังพำนักอยู่ในเรือนคับแคบไม่สะดวก รับแขก ไม่เช่นนั้นพวกเขาคงจะกรูกันเข้ามาจนธรณีประตูพัง ทุกวันนี้เถาเชื้อ ต้องรับมือกับเทียบเชิญและของขวัญที่ส่งมา คัดกรองอย่างละเอียดแล้ว รับไว้เพียงส่วนน้อย ที่เหลือส่วนมากล้วนแต่ถูกส่งคืน

จวนอึ้งกำลังบูรณะซ่อมแซม กู่ใจหิลต้องคอยดูแลเรื่องการซ่อมแซม

* นกตี่นธนู เป็นสำนวน ใช้เปรียบเทียบกับคนที่เคยผ่านเหตุการณ์ที่ไม่ดีมา ภายหลังเมื่อมีอะไรมากระทบเล็กน้อย ก็จะตื่นกลัวอย่างมาก

จวนอ่องจึงไม่สามารถดูแลกิจการหอสุราได้ชั่วคราว กระทั่งกั๋วชวนเองก็ต้องไปช่วยงานที่จวนอ่องอยู่บ่อยครั้ง

กั๋วจิ้งหยวนยังไม่ต้องพูดถึง ยามนี้ฮ้องเต๋ไส่ดัดฟิ่งจะขึ้นครองบัลลังก์ ในราชสำนักเกิดเรื่องมากมายทำให้เขายุ่งจนหายหน้าหายตา บางครั้งยังสะสางงานจนค่ำมืดไม่กลับเรือน

เมื่อเป็นเช่นนี้จึงมีเพียงกั๋วเจี้ยนหลี่ที่ยังว่าง นางอยากจะช่วยอะไรบ้าง แต่ไม่ว่าเถาซือหรือกั๋วไจ้หลี่ล้วนอ้างว่านางต้องดูแลร่างกายให้ดี ไม่อนุญาตให้นางเหน็ดเหนื่อยจนเกินไป

"ตอนนี้รักษาสถาบันที่ข้าจึงจะสำคัญที่สุด จะปล่อยให้มีการแทรกซ้อนตามมาไม่ได้ เมื่อเทศกาลก่าเนินบูปผา* มาถึงจะได้เข้าร่วมงานเลี้ยงได้" กั๋วไจ้หลี่เข็นรถเข็นมาหยุดตรงหน้าธรณีประตู

กั๋วเจี้ยนหลี่ลุกขึ้นจับบานประตูไว้ ปล่อยให้พี่สาวประคองพาเข้าห้อง นางเอ่ยสนทนาสุภาพพระ "หากเป็นเมื่อก่อนคงใส่ใจการคบค้าสมาคมที่ยุ่งยากซับซ้อนพวกนี้ ทว่าผ่านพ้นการเปลี่ยนแปลงดีร้ายถึงขีดสุดมาแล้ว จู่ๆ ก็รู้สึกวุ่นวายไร้เรื่องจำเป็น"

กั๋วไจ้หลี่รินชาสองถ้วย เลื่อนถ้วยหนึ่งไปให้น้องสาว จากนั้นก็จับชาร้อนคำหนึ่งก่อนเอ่ย "เรื่องเกี่ยวกับศักดิ์ศรีบางเรื่องยังคงต้องทำอยู่"

กั๋วไจ้หลี่ฟังจะกล่าวจบ จี๋ชยาก็รีบวิ่งเข้ามารายงาน "ฮูหยินผู้เฒ่าจวนก่วงผิงป้อมมาเจ้าค่ะ!"

"นางหรือ" ในใจกั๋วเจี้ยนหลี่ผุดความประหลาดใจขึ้นแวบหนึ่ง เดาออกในทันทีว่าคนจวนก่วงผิงป้อมมาที่นี้ด้วยเหตุใด

* เทศกาลก่าเนินบูปผา มีชื่อเรียกอื่นว่า 'เทศกาลบูปผาสะพรั่ง' เป็นหนึ่งในเทศกาลดั้งเดิมของชาวจีน ตรงกับวันที่สิบห้าเดือนสองตามปฏิทินจันทรคติของจีน กิจกรรมที่ทำในเทศกาลนี้ ได้แก่ การเซ่นไหว้เทพบูปผา การนำแถบผ้าสีแดงผูกกับกิ่งดอกไม้วางประดับเสื้อ และการเก็บดอกไม้

ตอนที่สูหยินผู้เฒ่าพบหน้ากู่เจี้ยนหลี่ไม่ได้แสดงท่าทีเย็นชาเช่นในตอนแรกแล้ว บนใบหน้าของนางระบวยิ้มจนเกิดรอยยับย่นไปทุกส่วน คร้ามือกู่เจี้ยนหลี่ไปกุ่มไว้อย่างสนิทสนม เรียกขานว่า 'ลูกสะใภ้คนดี' แทบทุกคำ

"เจ้ากลับมาพำนักรอยู่บ้านเดิม แม่ไม่ได้ไม่เห็นด้วยแม้แต่น้อย เพียงแต่เจ้ากับอู่จิ้งพักอยู่ที่นี่หลายวันแล้ว แม่คิดถึงพวกเจ้ามาก ควรจะกลับจนได้แล้ว!"

กู่เจี้ยนหลี่ฟังนางแทนตนเองว่า 'แม่' ทุกคำแล้วรู้สึกเกือกระดากยิ่งนัก น้ำเสียงของสูหยินผู้เฒ่าหวานเชื่อมราวกับเคลือบน้ำผึ้งไว้มากล่าวต่อ "คุณหนูสี่กับคุณชายหกล้วนคิดถึงเจ้า เอาแต่พูดถึงเจ้าอยู่ที่จวนทุกวันเสีย!" กู่เจี้ยนหลี่ไม่ได้พบเด็กสองคนนั้นนานแล้ว ใบหน้านุ่มนมน่ารักทั้งสอง พลันปรากฏในความคิดทำให้นางยกมูปากอย่างห้ามไม่อยู่

สูหยินผู้เฒ่าสังเกตเห็นน้ำตาของกู่เจี้ยนหลี่โดยละเอียด เห็นอีกฝ่ายยิ้มแล้วในใจก็รู้สึกเบิกบานถึงที่สุด น้ำเสียงยามเอ่ยวาจาจึงหวานเชื่อมขึ้น

"เจี้ยนหลี่ เจ้าจะกลับจวนเมื่อไหร่หรือ คนทั้งจวนล้วนแต่คิดถึงเจ้านะ!"

บนใบหน้ากู่เจี้ยนหลี่ระดับยิ้มบาง เอยขึ้นด้วยน้ำเสียงติดจะห่างเหิน "เรื่องนี้ไม่แน่ใจหรอกเจ้าคะ รอนายท่านห้ำกลับมาแล้วข้าจะถามเขาดู"

แม้จะกล่าวเช่นนั้นกู่เจี้ยนหลี่กลับรู้ว่านางไม่อาจพักอยู่ที่บ้านเดิมถาวรได้ ผ่านไปไม่เท่าไรก็ต้องกลับไปที่ยวนกว้างผิงป้อแล้ว

"ได้ๆ!" สูหยินผู้เฒ่าตอบรับเต็มปากเต็มคำ "เจ้าพักให้สบายเถิด จำได้ว่าคนที่จวนคิดถึงก็พอแล้ว แม่รู้ว่าขาเจ้าบาดเจ็บจึงเตรียมยาบำรุงมาให้ด้วย อ้อ ช่วงนี้อากาศกลับมาเย็นอีก แม่ทำเสื้อคลุมกันลมมาให้เจ้าตัวหนึ่ง ใส่ไว้จะได้อบอุ่น ระวังอย่าให้ป่วยไข้เล่า"

"ขอบคุณสำหรับน้ำใจเจ้าคะ" กู้เจี้ยนหลี่รับคำอย่างเกรงอกเกรงใจ หลังจากส่งฮุยินผู้เฒ่ากลับไปแล้วกู้เจี้ยนหลี่ก็ประสานสายตากับ กู้ไจ้หลี่แล้วยกยิ้ม ทั้งจุนใจและโล่งใจไปพร้อมกัน

"เอาละ เจ้าไปพักผ่อนเถิด ข้าต้องกลับไปตรวจบัญชีกับผิงจวน สักหน่อย จวนต้องมีหลายส่วนที่ทรุดโทรมอย่างหนักต้องสร้างขึ้นใหม่" กู้ไจ้หลี่ลุกขึ้นยืน

ก่อนกู้ไจ้หลี่จะจากไปได้ช่วยกู้เจี้ยนหลี่เติมถ่านลงในกระถางไฟ ทั้งยัง ตรวจดูน้ำในกา พอเห็นว่ายังร้อนอยู่จึงค่อยจากไปอย่างวางใจ

กู้เจี้ยนหลี่นั่งอยู่ข้างโต๊ะทรงสี่เหลี่ยมครู่หนึ่ง จากนั้นจึงเรียกให้จี้ชยา มาพายุตนเองเข้าไปนั่งริมหน้าต่างในห้องชั้นใน ก่อนจะให้อีกฝ่ายวางตะเกียง บนโต๊ะแล้วนั่งทำงานเย็บปักอย่างคนไม่มีอะไรทำ

"มีอะไรค่อยเรียกบ่าวะเจ้าคะ บ่าวจะไปเฝ้าหม้อต้มยาในครัวต่อแล้ว" ทุกวันจี้ชยาจะตั้งใจต้มน้ำแกงบารุง แทบจะนั่งยองเฝ้าหม้อในครัวทั้งวัน

กู้เจี้ยนหลี่หันไปมองทิวทัศน์ยามเย็นที่อาบย้อมด้วยแสงอาทิตย์อัสดง ผ่านทางหน้าต่างอย่างติดจะเหม่อลอย

อันที่จริงตั้งแต่เกิดเรื่องในวันนั้นขึ้นสองสามวันมานั้นนางแทบจะไม่ได้ พบหน้าจี้ชยี่เลย อีกฝ่ายมักจะทำตัวลับๆ ล่อๆ บางคราวนางหลับไปแล้ว รอนครึ้งคืนหลังเขาจึงจะกลับมา บางคราก็จะอยู่กินอาหารกับนาง ทว่า มักจะมีท่าที่อ่อนเพลียไม่กล่าวอะไรมากนัก

กู้เจี้ยนหลี่ไม่รู้ว่หากำลังทำสิ่งใด

นางเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่งก็ก้มหน้าลง ก่อนจะหยิบสนับเข่าที่ทำค้างไว้ ครึ่งหนึ่งออกมาจากในตะกร้าเก็บเครื่องมือเย็บปักแล้วลงมือเย็บต่อ สนับเข่านี้เตรียมไว้สำหรับบิดา นางเห็นเขามักจะออกจากเรือนเร็วและ

กลับมาซ้ำ จึงรู้สึกเป็นห่วงว่าเขาจะหนาว

เวลาผู้เจียนหลี่จดจ่อกับการทำสิ่งใดขึ้นมา มักจะไม่ค่อยสนใจสิ่งอื่นรอบข้าง ดังนั้นเมื่อจู่จู่จิ้งนั่งลงที่อีกมุมหนึ่งของโต๊ะ นางจึงค่อยรู้ตัวว่าอีกฝ่ายกลับมาแล้ว

ผู้เจียนหลี่อิงไป นางซ้อนตามองเขาพลางเอ่ยเสียงนุ่มนวล "ท่านกลับมาแล้วหรือ"

"นี่ไม่ใช่เจ้ากำลังกล่าววจาเหลวไหลอยู่หรือไร" จู่จู่จิ้งยกมือข้างหนึ่งขึ้นทำคางพลางมองผู้เจียนหลี่เย็บสนับเข้า

ผู้เจียนหลี่นั่งเงิบครู่หนึ่งจึงเอ่ยว่า "นี่ไม่ใช่เจ้าเหลวไหลแต่เป็นคำทักทายอย่างสุภาพ เป็นมารยาท"

ว่าแล้วนางก็ก้มหน้าลงเย็บสนับเข้าต่อ

จู่จู่จิ้งยกยิ้มอย่างไม่ใส่ใจก่อนพลิกดูด้วยหลากสี ผ้าเช็ดหน้าที่ปักได้เพียงครึ่งหนึ่ง ตลอดจนถุงหอมในตะกร้าตามใจ

ผู้เจียนหลี่ปล่อยให้เขาทำตามใจโดยไม่สนใจ

"ผู้เจียนหลี่ นี่คือนั่นใด" จู่จู่จิ้งถามขึ้นอย่างเชื่องช้า

ผู้เจียนหลี่ซ้อนตามอง เห็นชายหนุ่มใช้นิ้วหนีบผ้าซับระดูแกว่งไปมาก็ตกใจจนปล่อยสนับเข้าร่วงลง รีบแย่งของจากมือเขามาวางลงบนตักใต้โต๊ะอย่างรวดเร็วก่อนขมวดคิ่วมองเขา

"ท่านห้ามแตะต้องสิ่งนี้นะ!"

เดิมทีจู่จู่จิ้งไม่ได้ใส่ใจ ทว่าจู่ๆ กลับถูกนางแย่งของไปจึงประหลาดใจอยู่บ้าง ถามขึ้นว่า "มิใช่เพียงแถบผ้าผืนหนึ่งหรือ ไม่ได้จะแย่งเจ้าสักหน่อย ต้องทำถึงขั้นนี้เลยหรือไร"

ผู้เจียนหลี่รู้สึกเกือกระดาก ไม่รู้จะอธิบายอย่างไรดี ผ้าผืนนี้ชี้ขยา

เพิ่งจะทำให้นางเพียงครั้งเดียว ลายปทุมบนนั้นยังปักไม่เรียบร้อย

จี๋จื๊อจึงกวาดสายตามองตะกร้าแวบหนึ่ง จากนั้นก็หยิบผ้าซับระดูออกมาใหม่อีกผืน ผืนนี้เป็นกุ้เจี้ยนหลี่ทำเอง เป็นสีชมพูอ่อน ลวดลายบนผืนผ้ายังปักไม่เรียบร้อยเช่นกัน

"เอาคืนมานะ!" กุ้เจี้ยนหลี่ยื่นมือไปแย่ง

จี๋จื๊อจึงจะปล่อยให้นางแย่งไปอีกได้อย่างไร ร่างกายท่อนบนของเขาเอนไปด้านหลังพลงถือผ้าผืนนั้นไว้ตรงหน้า พินิจมองดูอย่างสนใจ ก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงสบายๆ

"ซ่อนจดหมายรักไว้หรือ"

กุ้เจี้ยนหลี่อดอึดอัดบังเอิญใจ "นี่เป็นของใช้ของสตรี ท่านจะมาหยิบจับส่งเดชไม่ได้! รีบคืนมานะ!"

จี๋จื๊อจึงมองนางแวบหนึ่งอย่างประหลาดใจก่อนเลื่อนสายตาไปหยุดที่แถบผ้าในมือตนเอง ครู่หนึ่งก็พลันกระจำจั่ง

"ที่แท้เป็นลิ่งนี่เอง" เขาคล้าผ้าซับระดูโดยละเอียดก่อนกล่าวอย่างจริงจัง "เนื้อผ้าเช่นนี้ไม่นุ่มพอนี่นา"

"เอาคืนมา..." กุ้เจี้ยนหลี่กำหมัดทุบโต๊ะ

"เจ้านี้ใส่เข้าไปอย่างไร" จู๋ จี๋จื๊อจึงก็่นึกสนใจ ยกขาข้างหนึ่งขึ้นเล็กน้อยก่อนกะขนาดกับหว่างขาไปเรื่อย

72

กู่เจียนหลี่เหม่อมองการกระทำของเขา รู้สึกตกตะลึงอย่างยิ่ง หากมิใช่ว่านางทั้งเคยเห็นและเคยสัมผัสมาด้วยตนเอง คงจะนึกสงสัยขึ้นมาจริงๆ แล้วว่าจี๋จื๊อเคยถูกตอน

จี๋จื๊อจึงลองกะขนาดอยู่ครู่หนึ่งก็ไม่เข้าใจวิธีการใส่แถบผ้านี้เสียที จึงจับเชือกที่เส้นตรงขอบทั้งสองข้างไว้พลางถาม

"ต้องผูกกับขา? จะไม่หลุดลงมาหรือ"

กู่เจียนหลี่ไม่สนใจความเจ็บปวดที่ขาซ้าย นางยันมือกับโต๊ะเพื่อพยุงตนเองลุกขึ้น จากนั้นก็แย่งผ้าซับประดูมาจากมือชายหนุ่มด้วยท่าที่เกรี้ยวเกร็ง จี๋จื๊อกำลังสนใจสนอกสนใจอยากจะพินิจดูต่ออีกสักหน่อย ทว่าเห็นท่าทางเย็นชาเดียวของนางแล้วก็ได้แต่ปล่อยมืออย่างไม่ค่อยเต็มใจให้นางยื้อแย่งกลับไป

กู่เจียนหลี่วางผ้าซับประดูทั้งสองผืนลงในกล่องใบเล็กที่ด้านข้างแล้ว

ลงกลอนโดยแรง เห็นได้ชัดว่าเริ่มโกรธบ้างแล้ว

จิ๋วจึงกล่าวอย่างจริงจัง "กู่เจียนหลี่ ข้าคิดว่าเนื้อผ้าเช่นนี้หนุ่มไม่มากพอจริงๆ"

กู่เจียนหลี่ซ่อนตาขึ้นสบสายตาใคร่รู้ของอีกฝ่าย เดิมกำลังจะเอ่ยปากอย่างกรุ่นโกรธ ทว่าเมื่อสายตาสบประสานกันนางกลับชะงักงัน นางไม่พบแววหยาบโตนอันน่ารังเกียจในดวงตาของเขา จู่ๆ ในใจพลันเกิดความรู้สึกแปลกประหลาด นึกขึ้นได้รางๆ ว่าตนเองอาจเข้าใจบางอย่างผิดไป

นางค่อยๆ ก้มหน้าพลงหยิบสนับเข่ากับเข็มด้ายขึ้นมา จากนั้นก็อธิบายให้เขาฟังด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนตามปกติ "ไม่ใช่ผูกกับขาแต่ผูกกับเอว จะใช้ผ้าที่หนุ่มเกินไปไม่ได้...เพราะ...เพราะไม่ซับน้ำ..."

อย่างไรก็รู้สึกก่อกระดากอยู่ดี เมื่อกล่าวใกล้จบเสียงจึงเบาลง

จิ๋วจึงออกไปเล็กน้อย แวดตตะลึงพาดผ่านในดวงตาบวมหนึ่งยามมอง กู่เจียนหลี่อย่างลึกลับ ทว่าเพียงครู่เดียวเขาก็หัวเราะเล็กน้อยอย่างมีเลศนัย จนทางตาที่ขึ้น จากนั้นก็เอนพิงพนักเก้าอี้อย่างเกียจคร้านพลงมองดูหญิงสาวที่ก้มหน้าทำงานเย็บปักอยู่ ก่อนเอ่ยปากเรียกอย่างเชื่องช้า

"กู่เจียนหลี่..."

กู่เจียนหลี่รอแล้วรอเล่าอีกฝ่ายก็ไม่กล่าวต่อเสียที่จึงซ่อนตามองอย่างงุนงง

จิ๋วจึงหรีตามองนางโดยไม่เอ่ยปากอีก บางทีวาทะครั้งหลังที่เดิมคิดจะกล่าวอาจเก็บงำไว้ไม่กล่าวต่อด้วยสาเหตุบางประการ หรือบางทีอาจไม่มีวาทะครั้งหลังตั้งแต่แรก เพียงแค่รู้สึกว่าคุณสมบัติของนางไพเราะจึงอยากเอ่ยเรียกสักหน่อยเท่านั้น

กู่เจียนหลี่รู้สึกว่าคุณสมบัติที่ชวนให้รู้สึกก่อกระดากยิ่งนักจึง

พยายามเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่น "สองสามวันมานี้ท่านทำอะไรอยู่หรือ"

"ดื่มกิน หาความสำราญเข้าหอศกนิกา" จี๋จื๊อจึงเอ่ยไปเรื่อยด้วยน้ำเสียงสบายๆ

"อ้อ" กู้เจี้ยนหลี่รับคำพลางเย็บสนับเข้าต่อ นางปักเข็มเล่มบางทะเลดูเนื้อผ้าก่อนดึงเส้นด้าย ตอนที่ปักเข็มที่สองซ้ำ เข็มเงินพุ่งแทงทะเลดูผ้าเข้าไปได้ครั้งเดียวก็ชะงักการกระทำ จากนั้นนางก็หันหน้ามามองจี๋จื๊อแล้วถาม "จริงหรือ"

จี๋จื๊อจึงมองตาอีกฝ่าย เย็บไปครู่หนึ่งจึงเอ่ยตอบ "ไม่จริง"

"อ้อ" กู้เจี้ยนหลี่รับคำอีกคราก่อนก้มลงปักเข็ม เย็บสนับเข้าต่อทีละเข็มๆ

จู่ๆ ชายหนุ่มก็เอ่ยขึ้นว่า "กู้เจี้ยนหลี่ ข้าก็อยากได้"

กู้เจี้ยนหลี่จึงหันไปเล็กน้อยก่อนมองสนับเข้าในมือแล้วเอ่ยตอบ "เช่นนั้นสิ่งนี้ให้ท่าน?" ทว่าอีกฝ่ายยังไม่ทันเอ่ยอะไรนางก็ชิงส่ายหน้าพลางกล่าวต่อ "ท่านคงจะไม่ชอบสีเทาเช่นนี้ รอข้าทำให้ท่านพอเรียบร้อยแล้วจะทำสีแดงไม่ก็สีเขียวให้ท่านคุณหนึ่งดีหรือไม่"

จี๋จื๊อจึงรับคำ นับว่าเห็นด้วยอย่างผืนๆ แล้ว

ผ่านไปอีกครู่หนึ่งจู่ๆ กู้เจี้ยนหลี่ก็นึกเรื่องที่ฮูหยินผู้เฒ่าจวนกวงผิงบ่อมาเยือนวันนี้ขึ้นมาได้จึงกล่าวว่า "จริงดี วันนี้ท่านแม่มาที่นี่ บอกให้พวกเรากลับไป"

"ใคร"

"ฮูหยินผู้เฒ่า ท่านแม่ของท่านอย่างไรเล่า"

จี๋จื๊อจึงขมวดคิ้วพลางถาม "เจ้าเรียกนางว่าท่านแม่?"

กู้เจี้ยนหลี่หวนคิดครู่หนึ่งก่อนส่ายหน้าพลางตอบว่า "ไม่ได้เรียก"

สีหน้าของจีจู้จิ้งแทบจะบึ้งตึงในทันที กล่าวอย่างอดรนทนไม่ไหว "คนแก่หนึ่งเหนียวคู้้นั้นเจ้าไม่ต้องเรียกท่านแม่ และไม่ต้องเรียกท่านพ่อ"

กู่เจี้ยนหลี่สังเกตสีหน้าเขาแวบหนึ่งก่อนพยักหน้ารับ "เข้าใจแล้ว"

ออกเรือนแล้วกลับไม่เรียกบิดามารดาของสามีว่าท่านพ่อท่านแม่เช่นนี้ช่างอกตัญญูเสียเหลือเกิน ทว่าจีจู้จิ้งไม่ให้นางเรียก นางก็จะไม่เรียก อย่างไรก็ตามทั่วทั้งจวนกวงผิงป้อนางก็สนใจจีจู้จิ้งเพียงผู้เดียว ไม่ต้องพูดถึงว่ายามนี้ไม่จำเป็นต้องกังวลว่าจะถูกรังแกอีกต่อไปแล้ว จึงยิ่งไม่ต้องสนใจผู้อื่นในจวนกวงผิงป้อ

แววดุดันในดวงตาจี้จู้จิ้งเบาบางลงบ้างแล้ว เขามองดูกู่เจี้ยนหลี่แวบหนึ่งก่อนจะค่อยๆ เก็บซ่อนแววดุดันที่เหลืออยู่จนหมดสิ้น กลับมามีท่าทีสบายๆ อีกครา จากนั้นก็นำตัวมายืนมือตบโบนางามเบาๆ พลางกล่าวยิ้มๆ

"พวกเราที่ท่านพ่อคุณแม่ดีที่ดูราวกับเสียผู้เดียวก็พอแล้ว"

นี่ชมหรือว่ากันแน่

กู่เจี้ยนหลี่มองเขาอย่างไม่สบอารมณ์ระคนหมดคำจะพูด

นางไม่ยากฟังจีจู้จิ้งกล่าวจาเหลวไหลต่อ คิดจะหาบางอย่างให้อีกฝ่ายทำ จึงจับมือคู้้นั้นไว้ก่อนยกขึ้นโดยที่ข้อศอกทั้งสองเท้ากับโต๊ะท่ามกลางสายตาดิตจะประหลาดใจของอีกฝ่าย

จีจู้จิ้งมองนางด้วยความประหลาดใจ รอดูการกระทำของนาง

กู่เจี้ยนหลี่หยิบด้ายสีสันสดใสออกมาม้วนหนึ่ง พอลาปลายด้ายเจือก๊อตได้มือหนึ่งของจีจู้จิ้ง ให้เขาใช้นิ้วหัวแม่มือกดปลายด้ายไว้กับฝ่ามือ จากนั้นก็พันด้ายไปมาที่ละทบๆ

อันที่จริงกู่เจี้ยนหลี่ไม่แน่ใจว่าจีจู้จิ้งผู้เอาแน่เอานอนไม่ได้จู่ๆ

กู่เจียนหลี่ซ่อนตาขึ้นมอง ประสานสายตากับเขาพอดิบพอดี

กู่เจียนหลี่พันด้ายต่อไปที่ละทบตามคำเขา

แสงอาทิตย์อบอุ่นยามตะวันรอนส่องเข้ามาผ่านทางหน้าต่างที่เปิดไว้
ปลงบนร่างของคนทั้งสอง

วันนี้ก็จึงหยวนกลับเรือนเร็วอย่างหาได้ยาก เต็มที่อยากไปดู

ไม่เพียงกังวลหวนทีกลับมาเร็วในวันนี้ ยังมีจิตใจที่ไม่หายตัวไป

กลางคัน เขานอนหลับอย่างเกียจคร้านอยู่บนเตียงราวกับแมวตัวโตตัวหนึ่ง
 กู้เจี้ยนหลินนอนอยู่ด้านใน ก่อนนี้นางเคยชินกับการนอนตะแคง ยามนี้
 เพราะบาดเจ็บที่ขาจึงทำได้เพียงนอนหงาย รู้สึกไม่ชินอย่างมาก เมื่อ
 รวมกับความรู้สึกเจ็บแผลอยู่เนืองๆ ทำให้นอนอยู่นานก็ไม่หลับเสียที

จี๋จื๊งพลิกตัวมามองนางคราหนึ่ง จากนั้นก็ขยับเข้าใกล้ ชูใบหน้าลงกับ
 ไหล่ของนางอย่างเกียจคร้านพลางพาดแขนกับเอวบาง เพราะขาของนาง
 ได้รับบาดเจ็บ จี๋จื๊จื๊งไม่ได้พาดขากับตัวนางอีก เพียงพาดแขนไว้อย่างเดียว

ผ้าห่มแทบจะคลุมศีรษะของเขามิด

กู้เจี้ยนหลินดึงผ้าห่มลงเล็กน้อยจนเผยใบหน้าของชายหนุ่ม เขาจะได้
 ไม่รู้สึกอึดอัด

ท่ามกลางความมืดกู้เจี้ยนหลินมองดูเครื่องหน้าของจี๋จื๊จื๊งก่อนจะค่อยๆ
 ปิดเปลือกตาลง

คืนนี้กู้เจี้ยนหลินหลับไม่สนิท นางฝันร้าย ฝันเห็นตนเองตกน้ำ นาง
 พยายามดิ้นรน ทว่ากลับมีบางสิ่งกดทับร่างเอาไว้ ทับเสียจนนางขยับตัวไม่ได้
 ตัวนางในความฝันคล้ายจะรู้ตัวร่างๆ ว่าสิ่งที่อยู่บนร่างนางคือแขนของจี๋จื๊จื๊ง
 นางลองผลัดดูทว่ากลับผลัดไม่ออก ซ้ำยังรู้ตัวท่ามกลางความสละสลือสือว่า
 ตนเองพลิกตัวไม่ได้เพราะจะกระแทกโดนขา นางจึงคลายมือที่จับข้อมือจี๋จื๊จื๊ง
 ไว้ ไม่ผลักเขาอีก เพียงวางมือไว้เบาๆ แล้วหลับต่อ

ตอนที่ฟ้ายังไม่สว่างนักกู้เจี้ยนหลินรู้สึกเจ็บจนตื่น เป็นความเจ็บ
 ที่ทั้งแปลกประหลาดและคุ้นเคยไปพร้อมกัน นางมองม่านมุ้งเหนือศีรษะด้วย
 ดวงตาสะลึมสะลืออยู่พักใหญ่จึงค่อยตื่นเต็มตา

รอนจสนนางกลับมาครบถ้วนแล้วก็เบิกตาโพล่ง รีบลุกขึ้นโดยพลัน
 นางดึงผ้าห่มบนร่างออกก่อนมองคราบเลือดบนผ้าปูเตียงด้วยความตกตะลึง

บนฝ่าปูเตียงสี่มวงอมชมพูใช้ด้ายเงินปักลายดอกตึงเชียง* ดุสง่างามไว้มากมาย ยามนี้ดอกตึงเชียงกลับถูกย้อมสีแดงกลายเป็นดอกเหมยไปเสียแล้ว

กู่เจี้ยนหลีตกใจจนยกมือปิดปาก

ไม่ใช่ว่านางจำกำหนดที่ระดูจะมาไม่ได้จนไม่ได้เตรียมการล่วงหน้า แต่เพราะตั้งแต่ครอบครัวนางตระการกำล่ำบาก ไม่ว่าอารมณ์ความรู้สึกหรืออาหารการกินล้วนเกิดความเปลี่ยนแปลงไม่น้อย ระดูของนางจึงไม่มากกว่าสี่เดือนแล้ว เรื่องเช่นนี้นางรู้สึกไม่สะดวกใจจะเอ่ยปากจึงไม่ได้บอกคนในครอบครัว ซ้ำยังไม่ได้พบหมออีกต่างหาก

"เหตุไฉนยามนี้ถึง..."

กู่เจี้ยนหลีลนลานอยู่บ้าง เป็นความลนลานที่คล้ายกับยามระดูมาคราแรกไม่น้อย นางถึงขั้นเห็นว่าทางเกวียนนอนสี่ขาควรกับหิมะของจีอู่จิ้งซึ่งนอนอยู่ด้านข้างเปื้อนเลือดไปด้วย

"กู่เจี้ยนหลี" จีอู่จิ้งเพิ่งจะตื่นนอนก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบพร่า

กู่เจี้ยนหลีรีบร้อนดึงผ้าห่มมาคลุมขาไว้ พยายามปกปิดสุดความสามารถ

จีอู่จิ้งหวาดระแวงหนึ่งก่อนลุกขึ้นนั่งอย่างเกียจคร้าน "ไม่ต้องปิดแล้ว ข้าได้กลิ่นคาวเลือดตั้งแต่สองชั่วโมงก่อนแล้ว"

"แล้วท่านก็ไม่ไปลุกข้า..." กู่เจี้ยนหลีเอ่ยเสียงเบาราวกับยุบดิน

จีอู่จิ้งกล่าวอย่างสบายๆ "ข้าดูแล้วไม่ใช่เลือดจากแผลที่ขาเจ้านี่"

"ท่าน!" กู่เจี้ยนหลีไม่รู้จะกล่าวอะไรต่อแล้ว ได้แต่ก้มหน้าไม่ตอบคำ

จีอู่จิ้งลงจากเตียงแล้วสวมรองเท้าอย่างเกียจคร้าน ก่อนจะไปหยิบเสื้อผ้าสะอาดสะอาดมาให้นางพลาถตาม "เจ้าสิ่งนั้นวางไว้ที่ใด ใช้สองผืนที่ข้าเห็นเมื่อช่วงเย็นหรือไม่"

* ดอกตึงเชียง หมายถึงดอกไลแล็ก

"ไม่ใช่ อยู่ในช่องล่างสุดในตู้เสื้อผ้า..."

จิ๋วจึงเอามาวางให้นางบนเตียงทั้งหมดก่อนจะถามขึ้น "ยังอยากได้
สิ่งได้อีก"

กู่เจี้ยนหลี่ลงเลอยู่ครู่หนึ่งจึงค่อยเอ่ยเสียงเบา "น้ำ ขอน้ำอุ่น"

จิ๋วจึงหมุนกายเดินออกไปด้านนอก ตอนเดินถึงประตูๆ ก็หยุดฝีเท้า
ร้อง "เอ๋?" ด้วยความสงสัยคราหนึ่ง ก่อนจะหันหน้ากลับมามองโดยไม่ขยับ
ร่างกายส่วนอื่นแม้แต่บ่อยพลาถาม "กู่เจี้ยนหลี่ เหตุใดเจ้าไม่เรียกจีซย่า"

กู่เจี้ยนหลี่ถอนใจคราหนึ่งขณะมองจิ๋วจึงอย่างหมดอาลัยตายอยาก
เอ่ยเสียงอู้อี้ว่า "จิ๋วจิ่ง ท่านช่างน่ารำคาญจริงๆ"

"ไม่เรียกท่านอา ก็เรียกนายท่านสักคำเถอะ"

"ท่านอา นายท่านห้า ช่วยข้าหน่อยเถิด แล้วข้าจะสอนท่านใส่ผ้าซับระดู
ดีหรือไม่เจ้าคะ" กู่เจี้ยนหลี่เอ่ยโดยใช้น้ำเสียงเช่นเดียวกับยามหลอกล่อ
จีซิงหลัน

จิ๋วจึงเงยไปพักใหญ่กว่าจะเอ่ยปากอีกครั้ง "กู่เจี้ยนหลี่ เด็กน้อย
เช่นเจ้าเสียคนแล้ว"

"เป็นเพราะท่านอาสอนมาดี"

จิ๋วจึงยืนเงยบอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะหันหน้ากลับไปแล้วเดินออกจากห้อง
พ่ายังไม่สว่างนัก บ่าวรับใช้ยังไม่ตื่นนอน ย่อมยังไม่มีน้ำอุ่น
ตระเตรียมไว้ จิ๋วจิ่งจึงต้องต้มน้ำเอง รอจนเขายกน้ำถึงหนึ่งกลับเข้าห้องมา
กู่เจี้ยนหลี่ก็ลงจากเตียงมานั่งบนม้านั่ง ข้ายังเปลี่ยนผ้าปูเตียงใหม่ทั้งหมด
เรียบร้อยแล้ว

หลังจากจิ๋วจิ่งวางถังไม้ลงตรงหน้ากู่เจี้ยนหลี่ นางก็เอ่ยปากด้วย
ใบหน้าไร้ความรู้สึก "ถึงเตียวไม่พอ ท่านช่วยต้มให้ข้าอีกสักถังได้หรือไม่"

จี๋จิ้งหัวเราะจนดวงตาพรารยับบ กล่าวขึ้นว่า "กู่เจี้ยนหลี่ ช้อออ้าง
กันข้าออกห่างของเจ้าใช้ไม่ได้เอาเสียเลย"

กู่เจี้ยนหลี่เฝ้มปากไม่ตอบคำ

"ด้านนอกทั้งมืดทั้งหนาว ร่างกายนี้ของข้าเพิ่งจะดีขึ้นมาเพียงเล็กน้อย
เท่านั้น เจ้าจะทำร้ายข้าเช่นนี้ไม่ได้" จี๋จิ้งโถมตัวลง ใช้นิ้วจิ้มหน้าผากนาง
เล็กน้อย "มีเมตตาสักหน่อยสิ หลีหลีน้อยของข้า"

กู่เจี้ยนหลี่ถูกจิ้มหน้าผากจนศีรษะเอนไปด้านหลัง นางขยับหลบไป
ด้านหนึ่งพลางคลึงหน้าผากที่ถูกเขาจิ้ม จากนั้นก็ก้มหน้าลงมองผิวน้ำ
ที่กระเพื่อมน้อยๆ บนนั้นสะท้อนภาพใบหน้าหมดอาลัยตายอยากของนาง
และรอยยิ้มของจี๋จิ้ง

73

กู่เจี้ยนหลือยากจะเรียกจี้ชยาเข้ามาเหลือเกิน ทว่าเรียกแล้วจี้ชจิ่งจะยอมโอนอ่อนตามหรือ นางรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจจนอยากร้องไห้ นางต้องโง่งมไปแล้วแน่ๆ เมื่อเย็นวานจึงคิดว่าจี้ชจิ่งเพียงแค่นอกสนใจ คิดว่าการใช้ชีวิตกับเขาไม่ได้ยากเย็นปานนั้น นางทั้งลองใช้เหตุผล ทั้งลองอดอ้อนให้เขาละเหิน ทั้งลองคล้อยตามความคิดของเขาแล้ว ทว่าผลเป็นอย่างไรเล่า คนน่ารังเกียจผู้นี้เห็นได้ชัดว่าแต่ไหนแต่ไรล้วนไม่เคยหยุดหยอกเย้านางเลย

จู่ๆ กู่เจี้ยนหลือก็รู้สึกท้อแท้ขึ้นมา
 แผลที่ขาเริ่มปวดขึ้นมาราวๆ นางค่อมเอวลงคลำไม้ตามที่ขาซ้าย จากนั้นก็นั่งหลังตรงเหม่อลอยครู่หนึ่งแล้วค่อมเอวลงไปคลำอีกครั้ง
 จี้ชจิ่งหลุบตามองนางก่อนหัวเราะเยาะเสียงหนึ่ง ถามขึ้นว่า "อดอ้อนไม่ได้ผลจึงเปลี่ยนมาแกล้งทำตัวน่าสงสารแทนหรือ"

กูเจียนหลีเงยหน้าถลึงตามองเขาอย่างติดจะกรุ๋นโกรธ ทรวงอกสะท้อนขึ้นลงน้อยๆ พองแก้มขานุ่มนึ่งด้วยความโมโห

"โกรธจริงๆ แล้ว?" จี๋จู้จี้บีบแก้มนึ่งของนางพลางยกยิ้มไม่ยี่หระ

กูเจียนหลีหลบอีกครั้งด้วยไม่อยากสนใจเขา

นางหันไปหยิบเสื้อคลุมกันลมที่ด้านหลังแล้วฮึดฮัดพุงลงกับโต๊ะ ก่อนจะคลุมเสื้อบนร่างตนเองมิดไปถึงศีรษะ เอ่ยเสียงอู้อี้ว่า "ข้าไม่เอาน้ำแล้วจะนอนแล้ว"

คิดจะพบนอนอยู่กับโต๊ะเช่นนี้เสีย

จี๋จู้จี้กวาดตามองมือตนเองคราหนึ่ง จากนั้นก็นั่งยองลงหยิบผ้าฝ้ายสีขาวที่พาดกับขอบถั่งมาจุ่มน้ำอุ่นแล้วบิดให้มادتท่ามกลางไออุ่นเหนือผืนน้ำ

กูเจียนหลีได้ยินเสียงน้ำหยดติ๋งๆ ก็พลันตื่นตกใจ นางลอบแง้มช่องมองผ่านรอยแยกของเสื้อคลุมกันลมที่คลุมศีรษะตนเองไว้ เห็นว่าจี๋จู้จี้กำลังนั่งยองๆ บิดผ้าตรงหน้าตนเองก็ตกใจจนหน้าซีด ถึงขั้นลืมหิ้วไปสนิท

เดิมทีคิดว่าจี๋จู้จี้ตั้งใจจะดูเรื่องขบขันของนางจึงรั้งอยู่ไม่ยอมจากไป หรือว่าเขาจะลงมือช่วยนางเอง...

จู่ๆ กูเจียนหลีก็ส่งเสียงร้องไห้ออกมา

ได้ยินเสียงร้องไห้ของนาง จี๋จู้จี้เองก็ตกใจตามไปด้วย เขาเงยหน้ามองสบดวงตาดลอน้ำของอีกฝ่าย เห็นว่านางเบะปากพลางมองดูผ้าในมือเขาอย่างไม่ได้รับความเป็นธรรม จี๋จู้จี้จึงมองตามสายตานางจนมาหยุดอยู่ที่ผ้าอุ่นๆ ก็กระจ่างแจ้งโดยพลัน

เขาซ้อนตามองดูหญิงสาวอีกครั้ง ทั้งจิตใจและหมดคำจะพูดไปพร้อมกัน

เขาเอ่ยถาม "ตอนที่เจ้าเซ็ดให้ข้า ข้าก็ไม่ได้ร้องไห้สักหน่อย เหตุใดเจ้าจึงร้องไห้ มีเพียงเจ้าที่เซ็ดให้ข้าได้ ข้าเซ็ดให้เจ้าไม่ได้หรือไร"

เดิมทีกู่เจี้ยนหลี่เพียงแค่สะอื้นเบาๆ ยามนี้พอได้ยินวาทะของเขา ก็พลันร่ำไห้หนักกว่าเดิม นางเติบโตมาจนถึงตอนนี้เคร่งครัดกับเรื่องความเหมาะสมที่สุดจึงหลั่งน้ำตาต่อหน้าผู้อื่นน้อยครั้งมาก ต่อให้ลับหลังผู้คนจะลอบหลั่งน้ำตาก็น้อยมากที่จะร้องไห้ออกเสียง ยามนี้นางสนใจเรื่องความเหมาะสมไม่ไหวแล้ว แทบจะทนไม่ไหวสะอึกสะอื้นออกมาอย่างคับแค้นใจในคราเดียว

"ท่าน...ท่านไม่มีเหตุผลเลย!" นางกล่าวโทษทั้งสะอึกสะอื้นจนฟังไม่ได้ความ เอ่ยปากครั้งนี้กลับสลัดอากาศเสียเองจนไต่ต่อเนืองอย่างห้ามไม่อยู่

จิตู้จึงลุกขึ้นตบหลังกู่เจี้ยนหลี่เบาๆ อย่างจนใจ ส่วนกู่เจี้ยนหลี่ขยับหลบเป็นครั้งที่สาม

จิตู้จึงยัดผ้าที่บิดหมาดแล้วใส่มือนางด้วยใบหน้าไร้อารมณ์ จากนั้นก็หมุนกายเดินกลับเตียงโดยไม่เอ่ยอะไรสักคำ เดิมทีเขาก็เพียงไม่มีอะไรทำ กลัวว่ายามนางค้อมตัวลงจะกระทบไม้ตามที่เขาซ้ายเท่านั้น

เจ้าบั้นตายก็สมควรแล้ว

จิตู้จึงปลดมุ้งลงด้วยสีหน้าเย็นชาแล้วขึ้นเตียงนอนไป

กู่เจี้ยนหลี่มองม่านมุ้งที่สิ้นไหว คลองสายตาพราวด้วยหยดน้ำ นางใช้หลังมือเช็ดน้ำตาลวกๆ พลางมองไปทางมุ้งเตียงอย่างหวาดระแวง

มุ้งเตียงมีทั้งหมดสองชั้น ชั้นในทำจากผ้าเนื้อบางโปร่งแสง ชั้นนอกเป็นมุ้งผ้าต่วนหนักอึ้งสีเขียวไข่มุกเปิดปิดลายทิวทัศน์นุ่มไกลของขุนเขาและม่านหมอก มุ้งผ้าต่วนทั้งหนาและหนัก บดบังแสงได้ จะปลดลงก็ต่อเมื่อ

หวาดกลัวอากาศหนาวของฤดูเหมันต์หรือยามนอนกลางวันเท่านั้น

กู่เจียนหลียังคงมองมั่งแต่ยังไม่ขยับเขยื้อน ต่อให้มุ้งที่ลั่นไหวเบาๆ
หยุดนิ่งก็ยังไม่มองต่อโดยไม่แม้แต่จะกะพริบตา เหม่อมองต่อไปอยู่เช่นนั้น

ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าไร กระทั่งผ้าฝ้ายในมือเริ่มเย็น นางค่อยรู้ตัว
ขึ้นมาว่าเวลาผ่านไปนานแล้ว

"นายท่านห่า?" นางเอ่ยเรียกอย่างระมัดระวังคราหนึ่ง

จีอูจี้จึงไม่ตอบคำ

กู่เจียนหลิเฒ่าปากพลางก้มมองผ้าในมือแล้วโยนลงไปใต้น้ำอุ่นใหม่
จากนั้นค่อยก้มลงหยิบ ทว่าส่วนยอดของไม้ตามซึ่งขนาบสองข้างของขาซ้าย
ที่อยู่ออยู่กลับกระแทกเข้ากับหัวเข่า ทำเอานางเจ็บจนร้องออกมา

นางใช้สองมือประคองขาซ้ายขึ้นมาให้ตรง จากนั้นค่อยหยิบผ้า
ในถังใหม่อีกครั้ง นางค้อมเอว พยายามบิดผ้าให้อยู่ใกล้ผิวน้ำที่สุดเพื่อไม่ให้
เกิดเสียงดังเกินไป ทุกคราวที่บิดผ้า นางจะเงยมองไปทางมุ้งผ้าตัวนสีเขียว
ไขเปิดแวบหนึ่ง พอเห็นว่ามันไม่ขยับค่อยบิดผ้าต่ออย่างวางใจ

เพราะขาเคลื่อนไหวไม่สะดวก กู่เจียนหลิจึงถอดกางเกงออกด้วย
กิริยาที่ติดขัดถึงที่สุด จากนั้นก็รีบร้อนคลุมเสื้อคลุมกันลมบังร่างกายไว้แล้ว
หันมองไปทางเตียงอย่างรวดเร็ว นางนั่งเฝ้าบออยู่ครู่หนึ่งค่อยเช็ดล้าง
ทำความสะอาดโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ตอนที่เปลี่ยนกางเกงนอนตัวใหม่ยังใช้เร็วแรงไปมากอีก ในใจนาง
รู้สึกไม่สงบ กังวลว่าจีอูจี้จะเดินออกมาตามใจจึงเร่งรีบยิ่งขึ้น ยิ่งรีบร้อน
ก็ยิ่งผลอถูกขาซ้ายโดยไม่ทันระวัง กว่าที่จะจัดระเบียบเรียบร้อยก็เจ็บเสียจน
มีเหงื่อผุดพรายเต็มหน้าผาก

กู่เจียนหลิเอนพิงพนักเก้าอี้เมื่อผ่อนคลายลง ก่อนจะมองไปทางเตียง

พลางพรวดมหายใจ นางพักอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะประคองตนเองด้วยไม้เท้า
ที่วางไว้ข้างกายแล้วเคลื่อนตัวไปที่ข้างเตียงอย่างเชื่องช้า

นางแ้มมุ้งผ้าตัวนชั้นนอกสุดเปิดออก มองดูใบหน้าจี๋จู้จี้ผ่าน
ม่านมุ้งสีม่วงอ่อนที่ชั้นใน เห็นว่าเขานอนคว่ำอยู่บนเตียงอย่างเกียจคร้าน
ไม่ขยับเขยื้อน

กู่เจี้ยนหลี่ยังแ้มมุ้งชั้นในออกให้มองเห็นชัดกว่าเดิม

จี๋จู้จี้นอนกอดหมอนหลับสบาย ดูคล้ายหลับสนิทไปนานแล้ว

กู่เจี้ยนหลี่คลายกังวลลงในที่สุด นางวางไม้เท้าไว้ด้านข้างก่อนนั่งลง
ริมเตียง หยิบหมอนจากมือจี๋จู้จี้อย่างระมัดระวัง ทั้งยังเปลื้องแรงไปกับการ
การดึงผ้าห่มที่มุ่มเตี้ยมาคลุมให้เขาอีก

นางมองเสียวน้ำยามหลับของเขาพลางพึมพำ "ดูเหมือนข้าจะ
เข้าใจท่านผิดไป ขออภัยด้วย"

จี๋จู้จี้ไม่ได้ยินวาทะนี้ของนาง

กู่เจี้ยนหลี่รู้ว่าเขาไม่ได้ยินจึงเอ่ยออกไป นางเอนกายลงนอนแล้ว
มองดูลวดลายทิวทัศน์มุมไกลของขุนเขาและม่านหมอกที่ปกคลุมบนมุ้งพักใหญ่
ก่อนจะผล็อยหลับไปอีกครั้ง

ตอนที่จี๋ชย่ายกยาเข้ามามองเห็นเสื้อผ้าสกปรกที่กู่เจี้ยนหลี่ถอดไว้
ก็เข้าใจโดยพลันว่าผู้เป็นนายเป็นอะไรไป นางจึงวางยาลงแล้วหันกาย
ออกวิ่งเหยาะๆ ไปตัมโฉกพุทราแดงที่ห้องครัว

ทว่าขณะที่เพิ่งล้างพุทราแดงจนสะอาดแล้วใส่ลงไป ในหม้อจู่ๆ
นางก็ชะงักการกระทำ เบิกตาโผลงด้วยความตกตะลึง

เดี๋ยวก่อน...เหตุใดสุหยินไม่เรียกข้าเข้าไปปรนนิบัติ ผู้ใดหยิบเสื้อผ้า
ชุดใหม่กับผ้าซับระดูให้นาง แล้วผู้ใดตัมน้ำให้นาง ยามนี้ข้าของสุหยิน

เคลื่อนไหวไม่สะดวก เช็ดทำความสะอาดก็ไม่สะดวก เช่นนั้นเป็นผู้ใด
คอยช่วยเหลือนางล่ะ

หรือว่า...

จี๋ชยาตตะลึงจนมือสั่น ทำหม้อร่วงลงพื้นแตกกระจาย

ตอนที่กู่เจียนหลี่ตื่นนอน มองไปทางจี๋อู๋จิ้งแล้วก็รู้สึกก่อกระดากขึ้นมา
ทว่าเขากลับทำเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น ไม่เอ่ยถึงเรื่องเมื่อยามรุ่งสาง
แม้แต่่น้อย กู่เจียนหลี่ก็หันหน้าคลึงดวงตาเล็กน้อย เพราะร้องไห้หนักสองตา
ของนางจึงบวมอยู่บ้าง

หลังจากนั้นจี๋อู๋จิ้งไม่ได้หยอกเย้าอะไรกู่เจียนหลี่มากนัก กล่าวให้
ถูกต้องคือไม่ได้สนใจนางสักเท่าไร เขายังคงพักอยู่ที่นี้ ทว่ามักจะหายไป
ไม่เห็นเงาคน หากนางคุยกับเขาเขาก็จะตอบ บางครั้งยังล้อนางเล่น
สักประโยคสองประโยค

กู่เจียนหลี่รู้สึกว่จี๋อู๋จิ้งกำลังโกรธ ทว่าบางครั้งเขายังคงกล่าว
เหลวไหลล้อเล่นด้วยท่าทีเกียจคร้าน นางจึงรู้สึกว่าเขาไม่ได้โกรธ เพียงแต่
อารมณ์ไม่ดีเท่านั้น

อารมณ์ของกู่เจียนหลี่หม่นหมองลงจึงอดทนต่อความเจ็บปวดจาก
บาดแผลที่ไม่เคยบรรเทาในทุกคืนวันออกไปนั่งเฝ้ารอต้นหลิวผลิหน่อ
ที่ลานเรือนด้านหลังอยู่บ่อยๆ เพราะความเจ็บปวดที่ชา เวลาจึงผ่านไป
เรื่อยๆ รอคจนวันที่ต้นหลิวผลิหน่ออ่อนออกมาในที่สุดเวลาก็ผ่านไป
หนึ่งเดือนแล้ว

ระหว่างนั้นคนจากจวนก่วงผิงป้อมาเยือนสามสี่ครั้ง ล้วนแล้วแต่
แสดงออกว่าอยากับกู่เจียนหลี่กลับจวนด้วยท่าทีสนิทสนม ทั้งยังเตรียม

ของบำรุงล้ำค่ามามอบให้นางบำรุงร่างกายมากมาย ในฐานะตระกูล
เชื้อพระวงศ์ตกอับ จวนก่วงผิงป้อไม่นับว่ามากอำนาจร่ำรวยทรัพย์สิน
ของที่มอบให้หากคำนวณราคาดูแล้วนับว่าแสดงความจริงใจอย่างเต็มที่
หนึ่งเดือนที่ผ่านมาจวนอ่องก็บูรณะซ่อมแซมจนเสร็จสมบูรณ์แล้ว
ครอบครัวสกุลกู่จึงพากันเก็บของเพื่อย้ายกลับไป

แรกเริ่มเมื่อครั้งกู่จิ้งหยวนเกิดเรื่อง บ่าวในจวนล้วนแต่กระจัดกระจายไป
คนละทิศคนละทาง คนส่วนใหญ่ต้องการหลบหนีหายนะ แต่ก็มีส่วนน้อย
ที่ไม่อาจติดตามรับใช้ต่อจึงจากไปอย่างไม่เต็มใจ ยามนี้ต่างพากันกลับมา
ที่ละคนสองคน ร่ำไห้ร้องตะโกนแสดงความรักดี บ่าวร้องถึงความจนใจ

เถาซือรวบรวมสติแยกแยะโดยละเอียดแล้วรับกลับมาเพียงบ่าวเก่า
ไม่กี่คนและซื้อบ่าวใหม่มาอีกจำนวนหนึ่ง ทั้งยังเลือกคนมาคอยอบรมสอน
กฎระเบียบให้บ่าวใหม่ ทุกอย่างเริ่มต้นใหม่ทั้งหมด นางไม่กลัวบ่าวใหม่
งุ่มง่ามโง่งม ขอเพียงรักดีก็พอ

เดิมที่กู่เจี้ยนหลิ่ตั้งใจจะตามครอบครัวกลับไปพำนักที่จวนอ่อง
สักระยะ ทว่าวันหนึ่งก่อนจะเตรียมตัวกลับจวนอ่องนั่นเอง จวนก่วงผิงป้อ
กลับส่งคนมาแจ้งนางว่าจีซิงหลันล้มป่วยแล้ว

กู่เจี้ยนหลิ่พลันรู้ว่าตนเองไม่อาจอยู่ที่บ้านเดิมได้ต่อไปแล้ว จึง
ทำใจแข็งตัดสินใจกลับจวนก่วงผิงป้อก่อน รอจนจีซิงหลันหายป่วยแล้ว
นางค่อยกลับจวนอ่องไปดูแลหน่อย วันเวลายังอีกยาวไกล โอกาสยังมี
มากมาย ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน นางจึงไปถามความเห็นจีอู่จิ้ง

เขาเพียงแค่อบอย่างเกียจคร้านว่า "แล้วแต่สิ"

"อะไรนะ เจ้าจะกลับไปตอนนี้ ไม่กลับจวนอ่องกับพ่อหรือ" กู่จิ้งหยวน

ขมวดคิ้ว บนใบหน้าฉายแววไม่ยินยอม

กู่เจียนหลี่ยิ้มน้อยๆ เอ่ยตอบเสียงอ่อนโยน "หลันเออร์ไม่สบาย ลูกต้องกลับไปดูสักหน่อย อีกอย่างเอาแต่พำนักอยู่ที่บ้านเดิมจะตกเป็นขีปากผู้อื่นได้ ท่านพ่อเองก็คงไม่ยากไ้ยยินผู้อื่นวิจารณ์ว่าเลี้ยงบุตรสาวออกมาหยิ่งโลโซหรือไม่เจ้าคะ"

"มิใช่ลูกแท้ๆ ของเจ้าสักหน่อย เจ้าเป็นเพียงแม่เลี้ยงเท่านั้น"

"มีเถาชื่อเป็นแบบอย่าง ลูกย่อมต้องทำตาม"

กู่เจียนหวนอยากเอ่ยอะไรสักอย่าง ทว่าพอนึกถึงเถาชื่อก็กลับเสียไปครู่หนึ่ง จากนั้นค่อยแค้นเสียงหูก่อนกล่าว "เจ้าหย่ากับเขา เรื่องยุ่งยากทั้งหลายก็จบสิ้นแล้ว!"

"ท่านพ่อ พวกเรามีไข้ว่าตกลงกันแล้วหรือเจ้าคะ" กู่เจียนหลี่มุ่นคิ้วเอ่ยเสียงอ่อนลงเล็กน้อย

กู่เจียนหวนมองบุตรสาวที่ถือไม้เท้าไว้ก่อนกลืนวาจาพร่ำบ่นกลับไปอย่างไม่สบอารมณ์

ทั้งครอบครัวพากันมาส่งกู่เจียนหลี่กับจู่จู่ถึงหน้าประตูเรือน รถม้าจอดรออยู่ด้านนอก ม้าเทียมรถกำลังก้มหัวพลงเหยียบดินโคลนบนพื้นจีซย่าพยุงกู่เจียนหลี่เดินมาถึงหน้ารถม้า

กู่เจียนหลี่วางไม้เท้าบนรถม้าก่อนจะเหยียบลงบนแผ่นเหยียบ นางก้มศีรษะลงมองขาตนเองเล็กน้อย รู้สึกว่ารถม้ายังคงสูงเกินไปสักหน่อย

กู่เจียนหวนตีหน้าขมิ้มเดินฮึดฮัดเข้าไป ทว่ายังไม่ทันเดินถึงตัวจู่จู่จึงกลับกระโดดลงมาจากรถม้า สอดแขนเข้าได้ข้อพับก่อนจะอุ้มกู่เจียนหลี่ขึ้นจนนางต้องจับเขาไว้ตามสัญชาตญาณ

กู่เจียนหวนมองภาพบุตรสาวตนเองจับไหล่จู่จู่แล้วรู้สึกไม่สบอารมณ์

อยู่บ้าง ทว่าเขาเข้าใจดีว่าเรื่องเช่นการอุ้มกู้เจี้ยนหลี่นี่จี๋จื๊งทำกลับเหมาะสมกว่าตน

จี๋จื๊งอุ้มกู้เจี้ยนหลี่ขึ้นรถม้าแล้ว นางก็นั่งลงบนที่นั่งยาว

กู้เจี้ยนหลี่มองดูจี๋จื๊งที่อยู่ในรถม้าแล้วถามขึ้นอย่างไม่เป็นมิตรนัก "จี๋เจา เจ้าบอกข้ามาตามตรงว่าพิษในตัวเจ้าถอนได้หรือไม่กันแน่ เจ้าจะมีชีวิตต่อไปได้อีกนานเท่าไร ถึงสามปีหรือไม่"

จี๋จื๊งเหลือบตามองกู้เจี้ยนหลี่อย่างเกียจคร้าน กล่าวยิ้มๆ ว่า "ท่านพ่อตาช่างห่วงใยบุตรเขยเช่นข้าเสียจริง"

"หึ" กู้เจี้ยนหลี่แค้นเสียงหนักหน่วง "แน่นอน ข้าจะคำนวณเวลาสำหรับหาบ้านสามีใหม่ให้เจี้ยนหลี่ของข้าล่วงหน้า!"

"ท่านพ่อ!" กู้เจี้ยนหลี่รีบร้อนออกหน้าปรางไม่ให้บิดาเอ่ยต่อ

รอยยิ้มในดวงตาจิ้งจอกของจี๋จื๊งค่อยๆ เลือนหาย เขาแลบลิ้นเลียริมฝีปากอย่างเชื่องช้าก่อนหันหน้ามามองกู้เจี้ยนหลี่ที่อยู่ข้างกาย

บ้านสามีใหม่? เหวะ

74

กู่เจี้ยนหลีจะล่ำละลักพูด "หากยังไม่กลับอีกจะสายเกินไปแล้ว
ท่านพ่อ ครึ่งหน้าลูกจะไปเยี่ยมที่จวนฮ่องเงเจ้าคะ จี้ซย่า ปิดประตู"

"เจ้าคะ!" จี้ซย่ารับคำ ปิดประตुरुถม้าแล้วไปนั่งลงที่ด้านหน้ารถกับ
ฉางเซิง

"ไป!" ฉางเซิงสะบัดแส้เร่งให้รถม้าจากไป

กู่เจี้ยนหลีแหม่ม่านตรงหน้าต่างรถม้าก่อนยื่นหน้ามองออกไปแล้ว
โบกมือให้ครอบครัวของตนเอง ทั้งสกุลกู่ล้วนไม่อาจทำใจให้นางจากไป
มีเพียงกู่จิ้งหยวนที่ยังคงตีหน้าขม วันนี้เพราะบุตรสาวอยู่ด้วย บางถ้อยคำจึง
ไม่อาจกล่าวออกมาทั้งหมด เขาตัดสินใจว่าวันหลังจะหลบเลี้ยงกู่เจี้ยนหลีไป
พูดคุยกับจี้จู่จิ้งตามลำพังให้ชัดเจน

รถม้าหักเลี้ยวจนไม่สามารถมองเห็นคนในครอบครัวได้แล้ว กู่เจี้ยนหลี
ปล่อยม่านรถม้าลงก่อนหันกลับมา นั่งดี ๆ นางพินิจดูสีหน้าของจี้จู่จิ้งแวบหนึ่ง

给前任他叔冲喜 3
Gei Qian Ren Ta Shu Chong Xi 3

सानवानसनाकबतानआखओतितकुहमन 3
ลวีย่า เขียน
ผ้าป่าน แปล

จำนวน 328 หน้า
ราคา 389 บาท

Published originally under the title of 《给前任他叔冲喜》
(Gei Qian Ren Ta Shu Chong Xi) Vol.03

Author © 绿药 (Lyu Yao)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3417-0

ภาพประกอบ 權木
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

เมื่อสกุลกุหลวนคืนสู่อำนาจ... 'กุ๋เจี้ยนหลี่' ต้องกลับสู่สมรภูมิเก่า!

หลังจากตระกูลของนางได้รับการฟื้นฟูเกียรติยศ
จนอยู่เสียนอ้งที่เคยเจียบเหงาก็กลับมาศึกคึกคักขึ้นทันใด!
แต่นางก็จำต้องกลับไปจวนท่วงผิงป้อสักคราอย่างมีอาจหลักเสียง

ที่นั่นนางต้องพบกับอดีตคู่หมั้น
และคุณหนูใหญ่ซึ่งยังคงรอโอกาสที่จะเหยียบย่ำนางอีกครั้ง

ทว่าครั้งนี้กุ๋เจี้ยนหลี่ไม่ใช่คุณหนูตกอับอีกต่อไปแล้ว
และข้างกายยังมี 'จิ่วจิ้ง' บุรุษที่ใครเห็นก็ต่างหวาดผวาผู้นั้น

จากนี้ไป... ทุกคนในจวนจะได้รู้ว่า
หากใครกล้ารังแกนางหรือแม้แต่คนของนาง
สามีภรรยาผู้นี้จะร่วมมือกันสอนบทเรียนที่ไม่มียันล้นให้!

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก
ISBN 978-616-06-3417-0

9 786160 634170

ราคา 389 บาท